

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

P8_TA(2018)0248

Dążenie do zrównoważonego i konkurencyjnego europejskiego sektora akwakultury

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2018 r. W kierunku zrównoważonego i konkurencyjnego europejskiego sektora akwakultury: obecna sytuacja i wyzwania na przyszłość (2017/2118(INI))

(2020/C 28/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Strategiczne wytyczne dotyczące zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE” (COM(2013) 0229),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 304/2011 z dnia 9 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 708/2007 w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotyczącą ochrony zwierząt hodowanych dla celów rolniczych ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 710/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustanawiania szczegółowych zasad dotyczących ekologicznej produkcji zwierzęcej w sektorze akwakultury i ekologicznej produkcji wodorostów morskich ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1004 z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie ustanowienia unijnych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 199/2008 ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 6.8.2009, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 250 z 18.9.2008, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 157 z 20.6.2017, s. 1.

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie opracowania europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów w celu ograniczenia coraz większych szkód wyrządzanych przez kormorany w zasobach rybnych, rybołówstwie i akwakulturze ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie systemu przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury do Unii Europejskiej w perspektywie reformy wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 listopada 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 708/2007 w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie wykorzystania potencjału badawczego i innowacyjnego w niebieskiej gospodarce do tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie identyfikowalności produktów rybołówstwa i akwakultury w restauracjach i handlu detalicznym ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji w sprawie stosowania ramowej dyrektywy wodnej i dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej w odniesieniu do akwakultury” (SWD(2016)0178),
- uwzględniając dokument Komisji z 2015 r. pt. „Sprawozdanie z przeglądu: wdrażanie przepisów w sprawie akwakultury ryb” (DG(SANTE) 2015-7406 – MR),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2017 r. pt. „Europejski plan działania 'Jedno zdrowie'na rzecz zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe” (COM(2017)0339),
- uwzględniając sprawozdanie gospodarcze w sprawie unijnego sektora akwakultury z 2016 r. Komitetu Naukowo-Technicznego i Ekonomicznego ds. Rybołówstwa (STECF),
- uwzględniając sprawozdanie Eurobarometru w sprawie „[n]awyków konsumentów dotyczących produktów rybołówstwa i akwakultury” (2017 r.) oraz uzupełniającą analizę Europejskiego Centrum Monitorowania Rynku Produktów Rybołówstwa i Akwakultury (EUMOFA),
- uwzględniając opinię naukową pt. „Żywność z oceanów” opracowaną przez grupę doradców naukowych wysokiego szczebla w listopadzie 2017 r.,
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO,
- uwzględniając Kodeks zdrowia zwierząt wodnych OIE,
- uwzględniając art. 42 i art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie promowania spójności i rozwoju w regionach najbardziej oddalonych UE: wykonanie art. 349 TFUE ⁽¹⁷⁾,

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 21 E z 28.1.2010, s. 11.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 132.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 119.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 177.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 64.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 76 z 28.2.2018, s. 40.

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0316.

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0186/2018),
- A. mając na uwadze, że sektor akwakultury, w tym hodowla ryb morskich i słodkowodnych, a także hodowla mięczaków, skorupiaków, wodorostów i szkarłupni jest innowacyjnym, potencjalnie zaawansowanym technologicznie sektorem gospodarki i obszarem działalności wykazującym najszybszy wzrost w zakresie produkcji żywności oraz wymagającym inwestycji strukturalnych i badawczych oraz długoterminowego planowania operacyjnego i finansowego;
- B. mając na uwadze, że sektor hodowli ryb i skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych odgrywa istotną i cenną rolę w zakresie gospodarki, zatrudnienia oraz kwestii społecznych i środowiskowych, jeśli chodzi o poprawę jakości życia na obszarach przybrzeżnych i śródlądowych Unii oraz w regionach najbardziej oddalonych, a także o wkład w bezpieczną dietę i bezpieczeństwo żywnościowe Europejczyków; mając na uwadze, że niektóre parametry środowiskowe i klimatyczne, a przede wszystkim czynniki związane z drapieżnictwem innych gatunków zwierząt, negatywnie wpływają na produkcję w sektorze akwakultury; mając na uwadze, że zjawisko drapieżnictwa, jak potwierdzają różne badania, ma znaczący wpływ na produkcję;
- C. mając na uwadze, że komunikat Komisji pt. „Strategiczne wytyczne dotyczące zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE” zwraca uwagę na cztery obszary priorytetowe w celu uwolnienia potencjału akwakultury w UE: procedury administracyjne, skoordynowane planowanie przestrzenne, konkurencyjność, szczególnie dzięki powiązaniu sektora z nauką, i równe warunki działania;
- D. mając na uwadze, że ten sam komunikat zaleca, by państwa członkowskie przygotowały wieloletnie krajowe plany strategiczne w dziedzinie akwakultury zawierające analizę najważniejszych niedociągnięć i problemów, które należy rozwiązać, określające wspólne cele oraz, w miarę możliwości, wskaźniki służące do pomiaru postępów na drodze do osiągnięcia tych celów;
- E. mając na uwadze, że podstawowym i priorytetowym celem powinno być utrzymanie lokalnych ekosystemów i stad przez unikanie przemieszczania i niszczenia lokalnego rybołówstwa i rolnictwa;
- F. mając na uwadze, że pomimo dobrych intencji i wysiłków akwakultura w UE uległa stagnacji, w przeciwieństwie do zwiększonego wzrostu obserwowanego w innych regionach świata;
- G. mając na uwadze, że według szacunków produkcja akwakultury w UE zaspokaja jedynie 10 % popytu wewnętrznego na ryby oraz mając na uwadze, że ponad połowa popytu na produkty rybołówstwa zaspokajana jest przez przywóz z państw trzecich;
- H. mając na uwadze, że akwakultura powinna być postrzegana i traktowana jako jedna z form działalności rolniczej, zwłaszcza w przypadku hodowli w stawach;
- I. mając na uwadze, że zapóźnienie pod względem rozwoju akwakultury regionów najbardziej oddalonych jest szczególnie znaczące;
- J. mając na uwadze, że niedawna opinia grupy doradców naukowych wysokiego szczebla, w odpowiedzi na pytanie zadane przez komisarza Vellę, a mianowicie „W jaki sposób można pozyskiwać większe ilości żywności i biomasy z oceanów w sposób, który nie pozbawi przyszłych pokoleń płynących z nich korzyści?”, zawierała następujące zalecenia: „należy uwzględnić wzorzec odpowiedzialnej kultury dotyczącej »żywności z oceanów« (...) w programach politycznych na poziomie ogólnounijnym i globalnych systemów”; oraz „należy przzenieść rozwój marikultury w Europie na wyższy i bardziej strategiczny poziom za pomocą kompleksowych, uzgodnionych ram politycznych – obejmuje to wydanie wytycznych dotyczących włączenia wymogów w zakresie marikultury we wdrażanie dyrektywy UE z 2014 r. w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich oraz rozszerzenie zakresu współpracy technologicznej na marikulturę w ramach umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a południowymi krajami partnerskimi”;
- K. mając na uwadze, że założenie lub rozbudowa gospodarstwa akwakultury w UE wymaga uzyskania różnych zezwoleń i upoważnień, a także mając na uwadze, że procedura uzyskiwania tych oficjalnych dokumentów nie została zharmonizowana na szczeblu UE i ogólnie jest powolna, skomplikowana oraz brakuje jej pewności prawa i przewidywalności pod względem ekonomicznym; mając na uwadze, że sytuacja ta może wpłynąć negatywnie na rozwój sektora i zniechęcić do inwestowania w działalność oraz skutkować nadmiernymi kosztami dla sektora, a także pośrednio sprzyjać przywózowi z państw trzecich;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- L. mając na uwadze, że najbardziej skomplikowanymi procedurami w odniesieniu do działań z obszaru akwakultury są te dotyczące wymogów środowiskowych (ocena oddziaływania na środowisko, strategiczna ocena oddziaływania na środowisko i procedury nadzoru), ale paradoksalnie powolność i złożoność tych procedur administracyjnych nie zawsze gwarantuje ochronę środowiska, a wręcz przeciwnie, utrudnia utworzenie zrównoważonych pod względem społeczno-ekonomicznym i środowiskowym oraz jakościowych gospodarstw akwakultury; mając na uwadze, że istnieją różnice między akwakulturą słodkowodną a morską; mając na uwadze, że różnice w podsektorach akwakultury wymagają odmiennych praktyk w kwestii gospodarowania stadami, karmienia i reprodukcji; mając na uwadze, że należy uwzględnić te różnice podczas opracowywania regulacji unijnych w dziedzinie akwakultury, a w szczególności w normach zrównoważonego rozwoju dotyczących ochrony środowiska;
- M. mając na uwadze, że złożoność procedur biurokratycznych i opóźnienia wynikające z biurokracji, w szczególności związane z wydawaniem licencji i planowaniem, odzwierciedlają bierność, która nieuchronnie skutkuje wzrostem kosztów gospodarczych oraz kosztów społecznych i kosztów pracy dla potencjalnych inwestorów na obszarach, na których powstały gospodarstwa akwakultury, co ma wpływ w szczególności na zatrudnienie kobiet i młodzieży;
- N. mając na uwadze, że dla odpowiedniego planowania przestrzennego należy uwzględnić zaspokojenie zróżnicowanych potrzeb różnych użytkowników i potrzebę ochrony przyrody, a także i dołożyć starań, aby je pogodzić; mając na uwadze, że brak lokalizacji, brak odpowiedniego planowania przestrzennego i konflikt z innymi rodzajami działalności gospodarczej mają znaczny wpływ na rozwój akwakultury w UE w niektórych regionach, ponieważ sektor akwakultury może mieć mniejszą wagę niż inne, „silne” sektory;
- O. mając na uwadze, że planowanie przestrzenne stanowi jeden z najważniejszych warunków wstępnych długoterminowego rozwoju akwakultury oraz konieczny środek zapewniania odpowiednich lokalizacji do planowania akwakultury z uwzględnieniem pozostałej działalności na danych obszarach;
- P. mając na uwadze, że unijne przepisy środowiskowe opierają się na dyrektywach (dyrektywa w sprawie strategii morskiej, dyrektywy ptasia i siedliskowa) i mając na uwadze, że do państw członkowskich oraz administracji lokalnych i regionalnych należy zatem transpozycja tych przepisów i ich stosowanie z zachowaniem pewnej swobody uznania; mając na uwadze, że w rezultacie wdrażanie nie jest jednolite w całej UE, co prowadzi do braku pewności prawa dla przedsiębiorstw i gospodarstw i braku przewidywalności dla inwestorów oraz skutkuje nierównymi warunkami działania;
- Q. mając na uwadze, że według opinii naukowej pt. „Food from the ocean” [Pożywienie pochodzące z oceanów] jedynym sposobem, aby w krótkim czasie uzyskać znaczny wzrost ilości żywności i biomasy z oceanu, jest zbieranie organizmów znajdujących się na najniższych poziomach łańcucha pokarmowego, takich jak glony makroskopowe i małże;
- R. mając na uwadze, że różne krajowe lub regionalne ramy prawne w dziedzinie akwakultury mogą prowadzić do stosowania różnych wymogów prawnych wobec przedsiębiorstw, nawet jeśli prowadzą one działalność w tym samym basenie morskim, co z kolei grozi zakłóceniem konkurencji;
- S. mając na uwadze, że należy przyjąć z zadowoleniem przykłady dobrej współpracy opartej na dobrowolnych porozumieniach i innych umowach między działaczami na rzecz ochrony przyrody a sektorem akwakultury; mając na uwadze, że należy przyjąć z zadowoleniem pozytywne przykłady wkładu akwakultury w utrzymanie dobrej jakości wody i usług ekosystemów wodnych, przy czym ważne jest również uznanie negatywnego wpływu, jaki akwakultura może mieć na środowisko lokalne i jakość wody, jak i dążenie do jego ograniczenia; dlatego zachęca do dalszych innowacji i inicjatyw, aby zapewnić długoterminową zrównoważoność i rentowność sektora;
- T. mając na uwadze, że hodowla małż i uprawa glonów makroskopowych wymagają zrównoważonego dopływu soli odżywczych do środowiska;
- U. mając na uwadze, że w świetle powyższego typu zarządzanie słodkowodnymi zasobami rybołówstwa również kwalifikuje się jako usługa z zakresu ochrony środowiska, jakości wód i zasobów wodnych, więc oczekiwane jest większe niż obecnie uznanie i wsparcie ze strony decydentów UE;
- V. mając na uwadze, że unijne produkty muszą być zgodne z szeregiem rygorystycznych przepisów w dziedzinie środowiska, zdrowia zwierząt i ochrony konsumentów oraz norm dotyczących operacji produkcyjnych, paszy, dobrostanu, transportu, przetwarzania i socjalnych warunków zatrudnienia, co ma bezpośredni wpływ na koszty produkcji; mając na uwadze, że rezultatem są zrównoważone produkty doskonałej jakości, które mogą być droższe, a zatem często mniej konkurencyjne niż produkty przywożone, często trafiające na rynek UE po cenach niższych od spodziewanych dzięki praktykom, które nie są zrównoważone ze środowiskowego i społecznego punktu widzenia i z perspektywy zatrudnienia, a ich produkcja wiąże się z niezadowolającymi normami w zakresie dobrostanu zwierząt i zdrowia;
- W. mając na uwadze, że część przedsiębiorstw sektora akwakultury jest w dużym stopniu zależna od zasobów energetycznych, co zwiększa koszty własne produkcji akwakultury;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- X. mając na uwadze, że spożycie ryb – żywności zawierającej białka, kwasy tłuszczowe, witaminy, minerały i niezbędne mikroskładniki odżywcze, które mają korzystny wpływ na zdrowie ludzi – powinno wzrosnąć, a także mając na uwadze, że doskonała jakość unijnej żywności pochodzenia morskiego powinna stanowić główną przewagę konkurencyjną dla akwakultury w UE;
- Y. mając na uwadze, że spożycie ryb na świecie stale rośnie, równoległe do ogólnoświatowego wzrostu liczby ludności;
- Z. mając na uwadze, że nie zawsze występuje spójność między unijną polityką handlową, społeczną i środowiskową: na przykład UE przyznaje krajom rozwijającym się podatnym na zagrożenia status w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP i GSP+) w celu umożliwienia im płacenia niższych lub zerowych należności celnych od towarów wywożonych do UE, przyznając im istotny dostęp do rynku UE i przyczyniając się do ich wzrostu; mając na uwadze, że jednocześnie niektóre z tych krajów, na przykład niektóre kraje azjatyckie, wytwarzają produkty akwakultury niezgodne z przepisami z zakresu ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt, zdrowia, ochrony socjalnej i norm pracy, które muszą spełniać podmioty z UE, a w niektórych przypadkach stanowią naruszenie praw człowieka;
- AA. mając na uwadze, że również w przypadku pasz dla akwakultury UE jest w dużym stopniu zależna od przywozu produktów rybołówstwa z krajów trzecich, oraz mając na uwadze, że bardziej zrównoważone, alternatywne pasze były jak dotąd badane i promowane w niewystarczający sposób;
- AB. mając na uwadze, że unijny handel zagraniczny w obszarze akwakultury jest deficytowy, a między produktami akwakultury przywożonymi z państw trzecich oraz produktami akwakultury z UE dochodzi do nieuczciwej konkurencji, ze szkodą dla jakości żywności i zdrowia konsumentów;
- AC. mając na uwadze szanse dla inwestycji unijnych, jakie stwarza akwakultura w państwach trzecich;
- AD. mając na uwadze, że różnice między produktami europejskiej akwakultury w porównaniu z produktami z państw trzecich pod względem jakości, śladu środowiskowego, zachowań społecznych i poszanowania dobrostanu zwierząt nie mogą być dostarczane przez europejskich konsumentów, jeśli przekazywane im informacje na temat produktów są niewystarczające lub niedokładne (w szczególności w odniesieniu do kraju pochodzenia, rozmrażania czy identyfikacji gatunku);
- AE. mając na uwadze, że prawodawstwo UE dotyczące informacji na temat produktów akwakultury dla konsumenta jest jasne i mając na uwadze, że jego kontrola leży w gestii władz państw członkowskich; mając jednak na uwadze, że nągninnie faktycznie nie przekazuje się tych podstawowych informacji konsumentom, zarówno u sprzedawców ryb, jak i w restauracjach; mając na uwadze, że to niewystarczające wdrażanie przepisów podważa konkurencyjność akwakultury w UE;
- AF. mając na uwadze, że zrównoważona hodowla ryb opiera się na chowie zdrowych zwierząt i w związku z tym kluczowe jest opracowanie konkretnych i innowacyjnych narzędzi weterynaryjnych, zwłaszcza szczepionek i antybiotyków, które należy wykorzystywać w sposób odpowiedzialny i restrykcyjny, gwarantujący zdrowie i dobrostan zwierząt i konsumentów, oraz bezpieczne i bogate w składniki odżywcze produkty akwakultury, bez szkody dla środowiska i gatunków dzikich zwierząt; mając na uwadze, że przepisy UE w sprawie zdrowia zwierząt muszą także uwzględniać szczególne cechy akwakultury i specyfikę gatunków ryb w odniesieniu do leczenia infekcji i chorób oraz wpływu na jakość produktu;
- AG. mając na uwadze, że w europejskim planie działania „Jedno zdrowie” na rzecz zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe stwierdza się, że immunizacja za pomocą szczepień stanowi efektywne kosztowo działanie w zakresie zdrowia publicznego na rzecz zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe ⁽¹⁸⁾, co ma zastosowanie również do akwakultury;
- AH. mając na uwadze, że wizerunek akwakultury w europejskim społeczeństwie i wśród konsumentów różni się w poszczególnych państwach członkowskich, ale zasadniczo wyraźnie istnieje możliwość poprawy;
- AI. mając na uwadze, że chociaż zawsze istnieje możliwość poprawy dzięki lepszym praktykom, zły wizerunek tej działalności nie zawsze wynika z prawdziwych problemów (aspektów środowiskowych, jakości czy bezpieczeństwa), ale z przyjętych z góry wyobrażeń konsumentów na temat akwakultury; mając na uwadze, że sytuacja ta w dużej mierze wynika z przekonania, że faktyczne skutki akwakultury w niektórych państwach trzecich (krajach rozwijających się) są także obserwowane w UE, co nie jest prawdą;
- AJ. mając na uwadze, że bardzo zróżnicowane praktyki dotyczące akwakultury prowadzą do znacznych różnic m. in. pod względem jakości produktów, wpływu na środowisko i warunków sanitarnych, przez co konsumenci często nie mają pewności co do uzyskanego produktu;
- AK. mając na uwadze, że słaba reputacja akwakultury ma wpływ na zarządzanie nią przez administrację publiczną (wydawanie licencji, planowanie itd.), ale także na warunki wprowadzania do obrotu;

⁽¹⁸⁾ Komisja Europejska (29 czerwca 2017 r.), Europejski plan działania „Jedno zdrowie” na rzecz zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, s. 10.

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- AL. mając na uwadze, że ważne jest, aby zwrócić uwagę na potencjał akwakultury słodkowodnej, akwakultury śródlądowej na wodach zamkniętych, zintegrowanej akwakultury multitroficznej i systemów recykulacji i akwaponiki na obszarach miejskich w kontekście poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i rozwoju obszarów wiejskich;
- AM. mając na uwadze, że skorupiaki, mięczaki i rośliny wodne takie jak glony są również ważnym zasobem dla akwakultury;
- AN. mając na uwadze, że badania naukowe i innowacje mają do odegrania zasadniczą rolę w uwalnianiu potencjału zrównoważonej akwakultury; mając na uwadze, że produkcję można zwiększać w sposób zrównoważony dzięki rozszerzaniu działalności w oparciu o innowacje, rewitalizacji i oczyszczaniu zasobów wodnych, wykorzystywaniu energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywności energetycznej i oszczędnemu gospodarowaniu zasobami, przy jednoczesnym ograniczaniu wpływu na środowisko i świadczeniu usług środowiskowych;
- AO. mając na uwadze istotne znaczenie standardowych protokołów na szczeblu UE dotyczących danych naukowych, które umożliwiają nadzorowanie i udoskonalanie praktyk zarządzania i produkcji, a także ich oddziaływania na środowisko i zdrowie;
- AP. mając na uwadze, że należy położyć nacisk na hodowlę gatunków rodzimych lub endemicznych w celu ograniczenia oddziaływania na środowisko i zwiększenia zrównoważonego charakteru akwakultury;
- AQ. mając na uwadze, że trudności w dostępie do kredytów oraz znaczne opóźnienie czasowe między inwestycją a pierwszą sprzedażą (zasadniczo 3 lata lub więcej) wiążą się z ryzykiem zniechęcenia inwestorów;
- AR. mając na uwadze, że warunki dotyczące płatności zaliczkowych oferowane przez banki i instytucje finansowe są coraz bardziej rygorystyczne;
- AS. mając na uwadze, że procedury, które w większości przypadków nie są wystarczająco jasne dla użytkowników, i ogrom dokumentów, które należy złożyć, aby uzyskać finansowanie z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR), zniechęcają wnioskujących; mając na uwadze, że w obecnym okresie programowania, obejmującym lata 2014–2020, kwota 1 280 mln EUR, jaką można wykorzystać, jest niewystarczająca dla rozwoju europejskiego sektora akwakultury; mając ponadto na uwadze skrajnie niski wskaźnik absorpcji w państwach członkowskich;
- AT. mając na uwadze, że zrównoważona akwakultura musi uwzględniać potencjalny wpływ na dzikie stada ryb i jakość wody, i odwrotnie, potrzebuje zdrowych stad ryb i doskonałej jakości wody;
- AU. mając na uwadze, że dostępne dane pokazują rosnącą lukę – szacowaną na 8 mln ton – między poziomem konsumpcji żywności pochodzenia morskiego w UE a ilością poławianych ryb; mając na uwadze, że zrównoważona akwakultura wraz ze zrównoważonym rybołówstwem mogą przyczynić się do zapewnienia obywatelom Unii długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego i bezpiecznej diety, w tym dostaw żywności, a także wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, oraz do zaspokojenia rosnącego światowego zapotrzebowania na żywność pochodzenia wodnego, pod warunkiem że zostaną znalezione zrównoważone źródła paszy na potrzeby działalności w zakresie akwakultury i że uniknie się degradacji środowiska; mając na uwadze, że może to zatem zapewnić wkład w osiągnięcie ogólnego celu, jakim jest wypełnienie luki między konsumpcją i produkcją żywności pochodzenia morskiego w UE;
- AV. mając na uwadze, że w akwakulturze jeden kilogram ryb o niskiej wartości można przekształcić w jeden kilogram ryb o wysokiej jakości (jak w przypadku gromadnika w turбота, kiedy to wartość wzrasta z 0,10 EUR do 7 EUR na kilogram);
- AW. mając na uwadze, że młodzież jest mniej zainteresowana pracą w sektorze akwakultury czy inwestowaniem w niego i rozwijaniem go z powodu słabej komunikacji oraz braku perspektyw finansowych i stabilności, co sprawia, że ten sektor jest nieatrakcyjny dla młodszego pokolenia;
- AX. mając na uwadze, że zrównoważona akwakultura stanowiąca własność społeczności i przez nią zarządzana może przynieść korzyści społeczno-gospodarcze peryferyjnym regionom przybrzeżnym oraz odegrać pozytywną rolę w niebieskiej gospodarce;
- AY. mając na uwadze, że akwakultura słodkowodna osiąga dwudziestoprocentowy udział w produkcji tego sektora w całej Europie, w związku z czym wsparcie unijne powinno ten udział odzwierciedlać; mając na uwadze, że akwakultura słodkowodna ze względu na swój specyficzny charakter wymaga odrębnych przepisów, a więc również odrębnego rozdziału w przepisach UE w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa;
- AZ. mając na uwadze, że badania i innowacje mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia bardziej zrównoważonego rozwoju i większej konkurencyjności sektora akwakultury na rynku UE;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- BA. mając na uwadze, że inwestycje w akwakulturę słodkowodną mogą być realizowane dzięki finansowaniu ex post oraz mając na uwadze, że często zmusza to inwestorów do wysiłków przewyższających ich możliwości, w związku z czym w wielu przypadkach hodowcy nie mają odwagi, by rozpocząć potrzebne inwestycje; mając na uwadze, że intensywność dopłat w większości przypadków jest niedostateczna;

Uwolnienie potencjału akwakultury w UE

1. uznaje pozytywny wpływ, jaki zrównoważona akwakultura, zarówno morska jak i słodkowodna, może ogólnie wywrzeć na zatrudnienie i na gospodarkę Unii, dzięki poprawie wydajności i jakości życia na obszarach przybrzeżnych i śródlądowych; podkreśla potrzebę pobudzenia jej rozwoju, dywersyfikacji i innowacji, promowania większej produkcji ryb, skorupiaków, mięczaków, glonów i szkarłupni z akwakultury oraz zwiększenia konkurencyjności takich produktów (aby udoskonalić produkcję sektora akwakultury w UE, tak aby osiągnąć przynajmniej obecny światowy wskaźnik wzrostu akwakultury w ciągu pięciu lat oraz zachęcać do inwestowania w efektywniejsze energetycznie i oszczędniejsze urządzenia), a także zwiększenia ich konsumpcji i wkładu w bezpieczeństwo żywnościowe i bezpieczną dietę dla obywateli UE; podkreśla, że należy tego dokonać, zachowując właściwe funkcjonowanie ekosystemów morskich, tak aby umożliwić kontynuowanie rentownej akwakultury, połowów handlowych i innych zrównoważonych sposobów wykorzystania środowiska morskiego;
2. uważa, że UE musi zwiększyć swoją produkcję w sektorze akwakultury, w szczególności w celu zmniejszenia presji na naturalne łowiska; jest zdania, że pasze pozyskiwane z ryb powinny pochodzić ze zrównoważonych źródeł i nie powinny zagrażać celom w zakresie maksymalnych podtrzymywanych połowów w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, oraz że zawartość składników odżywczych powinna być kontrolowana; podkreśla znaczenie współpracy między naukowcami, sektorem akwakultury, producentami pasz oraz organizacjami i organami administracji ds. środowiska; podkreśla, że akwakultura w UE powinna uwzględniać jakość, zrównoważoność, bezpieczeństwo żywności, aspekty środowiskowe, zdrowie zwierząt i ludzi, i powinna stanowić wzór w tym względzie; odnotowuje z zadowoleniem nowe inicjatywy związane z akwakulturą prowadzoną na lądzie, szczególnie na wrażliwych obszarach morskich oraz na obszarach UE, na których znajdują się wody zamknięte, oraz uważa, że konieczne są bardziej zdecydowane działania, aby uczynić akwakulturę sektorem wydajniejszym, bardziej opłacalnym ekonomicznie, odpowiedzialnym społecznie i przyjaznym dla środowiska, który zaspokaja większość europejskiego zapotrzebowania na ryby i zmniejsza zależność Europy od przywozu;
3. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „Strategiczne wytyczne dotyczące zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE” oraz zidentyfikowane w nim obszary, w których należy skupić wysiłki w celu uwolnienia potencjału akwakultury w UE, tak aby wraz ze zrównoważonym rybołówstwem akwakultura mogła przyczynić się do osiągnięcia ogólnego celu, jakim jest wypełnienie luki między konsumpcją żywności pochodzenia morskiego w UE a jej produkcją w sposób zrównoważony pod względem środowiskowym, społecznym i gospodarczym;
4. podkreśla, że akwakultura słodkowodna wciąż stanowi niedostatecznie wykorzystane źródło możliwości zwiększenia bezpieczeństwa żywnościowego i rozwoju obszarów wiejskich;
5. podkreśla, że zrównoważony wzrost gospodarczy musi opierać się na: przewidywalności inwestycji gospodarczych i pewności prawa, które można zapewnić dzięki bardziej wydajnym ramom administracyjnym, na większej przejrzystości zarządzania, jasnych i jednorodnych kryteriach wydawania licencji w całej UE, wspólnych procedurach postępowania z chorobami i dostępie do odpowiedniego leczenia weterynaryjnego, nieszkodliwego dla zdrowia ludzi i zwierząt, skutecznym planowaniu przestrzennym, dostępności wytycznych, wymianie najlepszych praktyk, wsparciu ze strony komitetu doradczego ds. akwakultury oraz odpowiednim wsparciu finansowym; podkreśla, że wszystkie te czynniki mogą przyczynić się do zrównoważonego wzrostu gospodarczego;
6. docenia wnioski i zalecenia zawarte w opinii naukowej pt. „Żywność z oceanów” z listopada 2017 r. dotyczącej rozwoju i wdrażania polityki morskiej, rybołówstwa i akwakultury w nadchodzących latach w celu wsparcia zwiększania ilości zrównoważonej żywności pochodzącej z oceanów;
7. wzywa Komisję do wspierania sektora w staraniach na rzecz zmniejszenia jego zależności od naturalnych zasobów ryb w produkcji paszy dla ryb, w tym przez zwiększone wykorzystanie wodorostów morskich i innych glonów;
8. wzywa Komisję do wspierania dalszego rozwoju powstającego sektora akwakultury wodorostów morskich;
9. dostrzega możliwy wkład akwakultury w bezpieczeństwo żywnościowe i bezpieczną dietę obywateli Unii oraz zapotrzebowanie na zrównoważone i zdrowe diety, przyjazne klimatowi, dobrostanowi zwierząt i ekologiczne systemy żywnościowe, oszczędne gospodarowanie zasobami i obieg zamknięty w ramach systemów żywnościowych, wspieranie innowacji oraz wzmocnienie pozycji społeczności;
10. powtarza, że rozwój europejskiej akwakultury musi być powiązany z podstawową i zasadniczą potrzebą samowystarczalnej, bezpiecznej, wartościowej pod względem żywieniowym i zrównoważonej produkcji żywności oraz musi uzyskać większy priorytet w ogólnym programie UE;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do inwestowania w badania naukowe, analizy i projekty pilotażowe dotyczące innowacyjnych, zorientowanych na przyszłość i przyjaznych dla środowiska praktyk w sektorze akwakultury, w tym w systemy zintegrowanej akwakultury multitroficznej (IMTA), akwaponikę i systemy akwakultury wykorzystujące technologię recyrkulacji wody (RAS), które zmniejszają oddziaływanie gospodarstw akwakultury na siedliska, populacje dzikich zwierząt i jakość wody, tym samym wnosząc wkład w podejście ekosystemowe;
12. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie dogłębnej analizy oraz zapewnienie odpowiedniego monitorowania w odniesieniu do każdego z zaleceń grupy doradców naukowych wysokiego szczebla;
13. podkreśla, że każda polityka zrównoważonej europejskiej akwakultury musi wziąć pod uwagę właściwości oraz różne potrzeby i wyzwania różnorodnych rodzajów produkcji akwakultury, a także opracowywać dostosowane do potrzeb środki, które uwzględniają także różnice geograficzne i potencjalne skutki zmiany klimatu; wzywa zatem Komisję, by w ramach wspólnej polityki rybołówstwa na okres po roku 2020 określiła zasady dostosowane do specyfiki każdego podsektora;
14. podkreśla potencjał akwakultury słodkowodnej, a także akwakultury śródlądowej na wodach zamkniętych, zintegrowanej akwakultury multitroficznej i systemów recyrkulacji i akwaponiki na obszarach miejskich; podkreśla, że akwakultura słodkowodna wciąż stanowi niedostatecznie zbadane źródło możliwości zwiększenia bezpieczeństwa żywnościowego i rozwoju obszarów wiejskich, ale że odgrywa ważną rolę społeczną, ponieważ oferuje zatrudnienie na obszarach wiejskich w najbardziej zagrożonych regionach, a także odgrywa rolę środowiskową, utrzymując cenne tereny podmokłe i zapewniając szeroki zakres usług ekosystemowych, które wykraczają daleko poza jej wartość gospodarczą;
15. podkreśla znaczenie uruchomienia instrumentów koordynacji, grup analitycznych i działań unijnych ukierunkowanych na identyfikację przypadków, w których produkcja mięczaków jest znacznie utrudniona z powodu drapieżnictwa dorady (*Sparus aurata*), oraz na poszukiwanie odpowiednich rozwiązań, zrównoważonych i bezpiecznych dla środowiska;
16. uznaje możliwości akwakultury oraz uzupełniającego przetwórstwa i wywozu produktów rybołówstwa jako rodzimego przemysłu dla zatrudnienia i korzyści gospodarczych, w szczególności dla nadbrzeżnych i wyspiarskich społeczności wiejskich;
17. odnotowuje, jak ważne jest, żeby ramowa dyrektywa wodna i dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej zapewniały ochronę obszarów produkcji mięczaków, podobnie jak obecnie uchylona dyrektywa w sprawie mięczaków;
18. podkreśla, że w otoczeniu, w którym ma miejsce produkcja glonów makroskopowych lub małż, przy ograniczaniu dopływu składników odżywczych w celu osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego środowiska należy mieć na uwadze zdolność naturalnej eliminacji, jaką mają hodowane lub uprawiane organizmy;

Uproszczenie procedur administracyjnych

19. podkreśla kluczową rolę władz lokalnych i regionalnych w rozwoju europejskiej akwakultury, w tym we wdrażaniu wieloletnich planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie;
20. podkreśla, że zrównoważony wzrost akwakultury musi opierać się na przewidywalności inwestycji gospodarczych i pewności prawa, co wymaga:
 - a) uproszczenia i przyspieszenia procedur administracyjnych – ograniczenia biurokracji – na szczeblu unijnym, krajowym i regionalnym dzięki maksymalnemu wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych przy jednoczesnym zapewnieniu, by środowisko morskie nie ulegało dalszej degradacji;
 - b) poprawy przejrzystości i odpowiedniego planowania;
 - c) lepszej koordynacji w odniesieniu do kompetencji dzielonych UE, państw członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, organów regionalnych i lokalnych;
 - d) szybkich, jasnych i przejrzystych procedur wydawania licencji oraz ograniczonego harmonogramu osiągnięcia porozumienia, tak aby nie zniechęcał inwestorów;
 - e) ścisłego monitorowania wieloletnich krajowych planów strategicznych państw członkowskich przez Komisję;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

- f) wytycznych Komisji dotyczących krajowych planów strategicznych na potrzeby jednolitego stosowania prawodawstwa UE (głównie w zakresie środowiska i w celu ochrony zdrowia, aby ekosystemy i działalność połowowa nie doznały szkód);
- g) koordynacji ram prawnych między różnymi regionami i państwami członkowskimi korzystającymi z tych samych wód służącej zapewnieniu uczciwej konkurencji oraz skutecznej polityki ochrony środowiska;
- h) ścisłej współpracy między Komisją a właściwymi organami (krajowymi, ale także lokalnymi i regionalnymi) we wdrażaniu prawodawstwa UE (głównie sanitarnego i środowiskowego), a w razie potrzeby również wspierania koordynacji przepisów krajowych i regionalnych;
- i) mechanizmów wymiany informacji i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi dzięki otwartej metodzie koordynacji krajowych środków z zakresu bezpieczeństwa działalności gospodarczej, dostępu do wód i przestrzeni Unii, oraz uproszczenia procesu wydawania licencji;
- j) odpowiedniego publicznego wsparcia finansowego na szczeblu UE i krajowym na rzecz zrównoważonej i odpowiedzialnej produkcji i innowacyjności oraz zrównoważonego i odpowiedzialnego rozwoju w zakresie akwakultury;
- k) lepszego uwzględnienia perspektyw dla akwakultury i rybołówstwa w umowach handlowych zawieranych przez Unię;

21. sugeruje, w odniesieniu do systemu administracyjnego, jak najszybsze utworzenie punktu kompleksowej obsługi, który przejąłby na siebie i wypełniał wszystkie obowiązki, umożliwiając składanie właściwych dokumentów w jednym organie administracyjnym; uważa, że poprawiłoby to relacje między użytkownikiem końcowym i różnymi szczeblami administracji publicznej;

22. sugeruje ustanowienie uproszczonego lub przyspieszonego systemu wydawania licencji, w ramach którego właściwy organ administracyjny przyznaje tymczasowy certyfikat umożliwiający rozpoczęcie działalności podmiotom gospodarczym spełniającym wstępnie określone kryteria; podkreśla, że kryteria te mogłyby opierać się na historii wnioskodawcy lub na fakcie, że przedstawił on projekt w dziedzinie akwakultury, który ma charakter pionierski z punktu widzenia innowacji lub zrównoważonego rozwoju, bądź na utworzeniu stref zarezerwowanych dla działalności w zakresie akwakultury, w których z wyprzedzeniem zdefiniowano by niezgodne z akwakulturą formy wykorzystania danego obszaru;

Równość w stosunkach z innymi sektorami

23. podkreśla, że odpowiednie planowanie przestrzenne powinno uwzględniać wszystkie sektory (podejście całościowe), kwestie zrównoważenia i bezpieczeństwo żywnościowe bez faworyzowania silnych sektorów gospodarczych ze szkodą dla akwakultury; podkreśla, że planowanie przestrzenne niekoniecznie musi wiązać się z rozdzieleniem rodzajów działalności na niektórych obszarach, lecz powinno raczej opierać się na zrównoważonej zgodności między nimi, co wszystkim może przynieść korzyści;

24. sugeruje wspieranie aktywniejszej i ważniejszej roli organizacji akwakultury i rybackich lokalnych grup działania (RLGD) w procesie decyzyjnym oraz ich zaangażowania dzięki regionalizacji, aby zapewnić najlepsze podejście do poszczególnych regionów;

25. wskazuje, że interesy sektora akwakultury mają być należycie uwzględnione oraz że musi on być sprawiedliwie traktowany w stosunkach z innymi sektorami, np. w ramach planowania przestrzennego;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania map zagospodarowania przestrzennego w celu wskazania obszarów, na których akwakultura i inne rodzaje działalności mogłyby współistnieć;

27. wskazuje, że planowanie przestrzenne i warunki wydawania licencji stanowią najbardziej prawdopodobne powody niechęci innych ważnych lub silnych sektorów do dzielenia się przestrzenią;

28. zwraca uwagę, że aby zapewnić równe szanse w dostępie do zasobów morskich, oceny skutków społeczno-gospodarczych i środowiskowych wymagane w przypadku akwakultury powinny dotyczyć również wszystkich sektorów z nią konkurujących, takich jak turystyka czy wydobycie surowców;

29. wzywa państwa członkowskie i władze krajowe do przestrzegania przepisów UE dotyczących wód oraz rewitalizacji i oczyszczania obszarów skażonych;

30. podkreśla, że prawodawstwo powinno być przyjmowane po przeprowadzeniu konsultacji, na jednakowych podstawach, z wszystkimi zainteresowanymi podmiotami;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

Dostosowanie prawodawstwa do potrzeb akwakultury

31. podkreśla, że zrównoważeniu środowiskowemu musi towarzyszyć zrównoważony rozwój społeczny i stabilność gospodarcza (zrównoważony rozwój opiera się na trzech filarach) oraz że konieczne jest należyte uwzględnienie obecnego i potencjalnego wkładu akwakultury w bezpieczeństwo żywnościowe w Unii;
32. przyjmuje z zadowoleniem najlepsze praktyki w tym sektorze i przykłady dobrej współpracy opartej na dobrowolnych porozumieniach i innych umowach między działaczami na rzecz ochrony przyrody a sektorem akwakultury, w tym w ramach obszarów Natura 2000; przyjmuje z zadowoleniem liczne przykłady udziału akwakultury w utrzymaniu dobrej jakości wody; dostrzega wodne usługi ekosystemowe świadczone przez sektor i apeluje o zachęty w celu ich wzmocnienia; podkreśla, że wprowadzanie kolejnych komplikacji prawnych dotyczących akwakulturę nie jest wskazane z punktu widzenia zrównoważonego charakteru i rozwoju społeczno-gospodarczego;
33. podkreśla, że prawodawstwo UE powinno być lepiej dostosowane do realiów, specyfiki i potrzeb akwakultury w ramach wspólnej polityki rybołówstwa i spójne m.in. z prawodawstwem UE w zakresie ochrony środowiska, zgodnie z celem osiągnięcia dobrego stanu środowiska wszystkich wód morskich do 2020 r. oraz z uwzględnieniem znaczenia zatrudnienia kobiet i młodzieży w tym sektorze;
34. podkreśla, że w obszarach, w których wdrażanie prawodawstwa UE jest problematyczne lub niespójne, należy wydać wytyczne dotyczące jego interpretacji i najlepszych praktyk;
35. powtarza, że sektor powinien być ściślej zaangażowany w podejmowanie decyzji;
36. wzywa Komisję do zwiększenia ograniczonego udziału produkcji akwakultury w popycie wewnętrznym na ryby, szacowanego na 10 %, oraz do zmiany sytuacji, w której ponad połowa popytu na ryby w Unii zaspokajana jest przez produkty przywożone;

Wzmocnienie konkurencyjności unijnej akwakultury w UE i poza jej granicami

37. apeluje, aby przywożone produkty akwakultury musiały spełniać te same normy środowiskowe, bezpieczeństwa żywności oraz normy społeczne, normy pracy oraz z zakresu poszanowania praw człowieka, które muszą spełniać podmioty gospodarcze z UE, i ubolewa, że w tej dziedzinie wciąż panują nierówne warunki działania, a niebezpieczne zakłócenia konkurencji stanowią poważny problem dla podmiotów z UE;
38. podkreśla aktualną sytuację europejskich hodowców prowadzących hodowlę w stawach, którzy zmagają się z dotkliwymi stratami w całych stadach powodowanymi przez drapieżniki takie jak wydry, czaple i kormorany; podkreśla, że drapieżniki te niszczą też ikrę sandacza i karpia, co w rezultacie znacznie ogranicza hodowlę i rozmnażanie ryb słodkowodnych; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do stosowania się do obowiązujących odstępstw w przypadku czapli i kormoranów oraz wzywa Komisję do dokonania przeglądu statusu ochrony wydry i zezwolenia na eliminowanie i zwalczanie tych drapieżników w razie konieczności;
39. domaga się większych i lepszych kontroli pochodzenia oraz kontroli na granicach produktów przywożonych, a na szczeblu wewnętrznym – środków zwalczania nielegalnych czy podejrzanych praktyk akwakultury, które mają wpływ na wewnętrzny rozwój sektora;
40. wskazuje, że UE powinna eksportować swoje normy w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz wiedzę fachową; uważa, że ma to szczególne znaczenie w przypadku obszarów sąsiedzkich produkujących gatunki podobne do produkowanych w UE, a w szczególności państw trzecich, które dzielą wody z UE;
41. wzywa Komisję do zapewnienia, aby umowy handlowe ze stronami trzecimi uzależniały preferencyjny dostęp do rynku od przestrzegania norm dotyczących zrównoważoności i dobrostanu zwierząt odpowiadających normom stosowanym w UE;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

42. zachęca Komisję do promowania – w ramach unijnej polityki współpracy z krajami rozwijającymi się – działań na rzecz wsparcia i szkolenia, które przyczyniałyby się do wspierania zrównoważonej akwakultury i podniesienia świadomości producentów w sektorze akwakultury tych krajów w zakresie polityki jakości i wyższych standardów produkcji, w szczególności w odniesieniu do aspektów związanych ze środowiskiem i higieną oraz standardami społecznymi;
43. wzywa do podjęcia działań sprzyjających inwestycjom UE w projekty w dziedzinie akwakultury w państwach trzecich;
44. zachęca Komisję, aby w dalszym ciągu zapewniała przestrzeganie przepisów UE dotyczących przywozu, w tym w zakresie procedur rolnych, które są zgodne z normami ochrony środowiska i higieny oraz standardami społecznymi, w państwach trzecich wywozu, umożliwiając w ten sposób równe warunki działania na arenie międzynarodowej; uważa jednocześnie, że wyniki monitorowania procesów akwakultury w państwach trzecich powinny mieć decydujący wpływ na przedłużanie ważności pozwoleń na wywóz produktów do UE;
45. apeluje do Komisji o ocenę skutków brexitu dla akwakultury;

Udoskonalenie informacji dla konsumentów

46. domaga się pełnego i całkowitego wdrożenia prawodawstwa UE w sprawie etykietowania i informacji dla konsumentów, zarówno na targach rybnych, jak i w sektorze usług hotelarskich, restauracyjnych i gastronomicznych; uważa, że ma to istotne znaczenie dla wszystkich produktów rybołówstwa (a nie tylko dla produktów akwakultury), zarówno przywożonych, jak i produkowanych w UE; uważa, że w tym celu należy dostosować i zaostrzyć rozporządzenie w sprawie kontroli;
47. wzywa do stworzenia specjalnej etykiety służącej oznakowaniu produktów pochodzących ze zrównoważonej akwakultury unijnej i nalega na konieczność zapewnienia konsumentom przejrzystości w przypadku produktów akwakultury przywożonych z państw trzecich dzięki poprawie identyfikowalności;

Zapewnienie dobrostanu zwierząt

48. jest zdania, że strategia dotycząca uboju powinna obejmować propozycje mające na celu zapewnienie procesów opracowywania rzeczywistych parametrów humanitarnych metod uśmiercania ryb zgodnie z wytycznymi OIE i EFSA, środków gwarantujących, że sprzęt wykorzystywany do uboju ryb działa zgodnie z tymi parametrami oraz że skuteczny humanitarny ubój ryb utrzymywanych w gospodarstwie rybackim jest stosowany, oceniany, analizowany i poświadczany w całej UE;

Dostępność produktów weterynaryjnych

49. wskazuje, że prawo weterynaryjne UE musi zostać lepiej dostosowane do realiów i potrzeb akwakultury, z uwzględnieniem różnych gatunków i różnic operacyjnych;
50. podkreśla, że wymagany jest prawdziwy unijny wspólny rynek szczepionek i innych produktów weterynaryjnych, które mają chronić zdrowie ludzi i zwierząt, w szczególności w odniesieniu do rzadkich gatunków;
51. zauważa, że stosunkowo wysoka cena diagnostyki, rozwiązań alternatywnych wobec środków przeciwdrobnoustrojowych i szczepień w porównaniu z powszechnie stosowanymi antybiotykami utrudnia niestety zwiększenie poziomu szczepień zgodnie z założeniami planu działania; ⁽¹⁹⁾; stwierdza z zadowoleniem, że w planie działania Komisja zapowiada stworzenie zachęt do zwiększenia powszechności diagnostyki, alternatyw dla środków przeciwdrobnoustrojowych i szczepień ⁽²⁰⁾;
52. wzywa Komisję do wprowadzenia obowiązku dostarczania informacji na temat stosowania szczepionek i antybiotyków w akwakulturze w związku z potencjalnym zagrożeniem dla zdrowia ludzi i dla ekosystemu;
53. uważa, że Komisja i państwa członkowskie powinny opracować praktyczne zachęty i środki, w tym poprawić wdrażanie dyrektywy 2006/88/WE lub, w razie potrzeby, wprowadzić zmiany w tej dyrektywie, aby wspierać podejście do oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe oparte na zintegrowanym łańcuchu i zwiększyć stosowanie alternatyw dla środków przeciwdrobnoustrojowych, diagnostyki i szczepionek w akwakulturze, a tym samym w sposób racjonalny pod względem kosztów objąć profilaktyką, kontrolować i zwalczać choroby i oporność na antybiotyki u zwierząt wodnych oraz maksymalizować przeżywalność, wzrost i wydajność produkcji zwierząt wodnych;
54. podkreśla potrzebę promowania badań naukowych w europejskich i krajowych programach dotyczących zdrowia skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych oraz ryb, a także rozwoju nowych produktów weterynaryjnych dla gatunków wodnych;
55. podobnie zauważa, że oporność na antybiotyki staje się bardzo poważnym problemem w medycynie i weterynarii, i wzywa Komisję do ograniczenia stosowania antybiotyków do sytuacji, w których istnieje ryzyko wystąpienia epizootii w gospodarstwie akwakultury, a nie jako zwykłego środka zapobiegawczego, a także do przeanalizowania wpływu tego rodzaju leczenia na ryzyko przenoszenia oporności na konsumentów;

⁽¹⁹⁾ Europejski plan działania „Jedno zdrowie” na rzecz zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, s. 15.

⁽²⁰⁾ Tamże, s. 12.

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

Lepsze kampanie promocyjne i lepsza komunikacja

56. podkreśla, że potrzebne są lepsze kampanie promocyjne i lepsza komunikacja na szczeblu unijnym na temat korzyści płynących z akwakultury i spożywania ryb;
57. zachęca Komisję do promowania intensywnej i długotrwałej ogólnej unijnej kampanii wyjaśniającej korzyści wynikające ze zrównoważonego charakteru unijnych produktów akwakultury, skupiających się na porównaniu ich wysokiej jakości, dobrostanu zwierząt i norm środowiskowych z produktami przywozonymi z państw trzecich, jak w przypadku etykiety „Wyhodowane w UE”;
58. podkreśla potrzebę wspierania i finansowania kampanii promocyjnych dotyczących regionalnych systemów jakości, objętych rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012, takich jak chroniona nazwa pochodzenia; wzywa Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi rozpoczęła ogólnounijną kampanię informacyjną dla konsumentów i przedsiębiorstw na temat akwakultury w ogóle, a w szczególności na temat różnic między rygorystycznymi i kompleksowymi standardami stosowanymi na rynku UE a mniej rygorystycznymi standardami mającymi zastosowanie do produktów importowanych z państw trzecich, ze szczególnym naciskiem na problemy związane z bezpieczeństwem żywności i ze zdrowiem publicznym spowodowane wprowadzaniem do Unii szczególnie opornych mikroorganizmów i opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe; podkreśla wartość unijnych przepisów dotyczących dobrostanu ryb utrzymywanych w gospodarstwach rybackich podczas hodowli, transportu i uboju dla zaspokajania oczekiwań konsumentów oraz promowania jakości produktów gwarantowanej normami UE w porównaniu z produktami przywozonymi z państw trzecich;
59. wzywa Komisję do wydzielenia odpowiedniej kwoty w budżecie przeznaczonym na promocję UE z myślą o promocji ryb i innych produktów akwakultury; jest przekonany, że należy rozpocząć szeroką kampanię marketingową obejmującą wszystkie państwa członkowskie i opracowaną na jednolitych zasadach i mającą wsparcie w wys. 80–100 % w celu podniesienia świadomości na temat produktów akwakultury i zwiększenia ich akceptacji;
60. wspiera RLGD działające w obszarze akwakultury w ramach sieci FARNET w promowaniu ich działalności na szczeblu lokalnym, krajowym i europejskim;

Wspieranie badań i innowacji

61. wskazuje, że EFMR, który przeznaczona 1,2 mld EUR na zrównoważony rozwój akwakultury w UE, oraz inne źródła finansowania, takie jak program „Horyzont 2020”, zapewniają możliwości w zakresie innowacji;
62. podkreśla znaczenie RLGD, które przyczyniają się do rozwoju rybołówstwa i akwakultury na danym terenie, wzmacniając lokalne zasoby rybołówstwa oraz zachęcając do innowacji i dywersyfikacji w rybołówstwie i akwakulturze;
63. wzywa Komisję do wspierania badań i kontroli nad wirusem opryszczki ostryg;
64. wyraża zaniepokojenie wpływem niektórych inwazyjnych gatunków obcych na europejską akwakulturę; podkreśla znaczenie popartego naukowo, skutecznego i proporcjonalnego wdrożenia rozporządzenia (UE) nr 1143/2014 w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych, w celu ochrony zarówno europejskiego sektora akwakultury, jak i rodzimych gatunków i ekosystemów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania badań i innowacji z myślą o zwalczaniu najbardziej problematycznych inwazyjnych gatunków obcych;
65. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wspierały zwalczanie *Ocenebra inornata*;
66. podkreśla, że program „Horyzont 2020” i 9. program ramowy nadal powinny wspierać działalność badawczą w obszarze akwakultury, która zwiększa konkurencyjność sektora oraz stanowi odpowiedź na kwestie podkreślone podczas konferencji Komisji „FOOD 2030” w 2016 r. i w opinii grupy doradców naukowych wysokiego szczebla pt. „Żywność z oceanów”;
67. uważa, że Komisja powinna przeprowadzić konsultacje z europejską platformą technologiczno-innowacyjną (EATiP) oraz komitetem doradczym ds. akwakultury na temat priorytetowych obszarów, które należy włączyć do krajowych planów strategicznych;
68. wzywa do inwestowania w badania, analizy i projekty pilotażowe dotyczące praktyk w obszarze akwakultury opartych na ekosystemie, w szczególności w regionach najbardziej oddalonych i borykających się z utrudnieniami demograficznymi;
69. wskazuje, że należy wzmocnić współpracę między społecznością naukową a producentami akwakultury oraz innymi powiązаныmi z nimi podmiotami;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

70. apeluje o opracowanie na szczeblu UE, w oparciu o najlepsze zalecenia naukowe, standardowych protokołów do celów gromadzenia danych służących monitorowaniu i poprawie zarządzania i praktyk produkcyjnych w obszarze akwakultury, a także ich wpływu społecznego, zdrowotnego, gospodarczego i środowiskowego, zarówno w przypadku gospodarstw rybackich hodujących ryby morskie, jak i słodkowodne;

71. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania innowacyjnych i przyjaznych dla środowiska technologii w akwakulturze, takich jak akwaponika, w celu produkcji żywności w sposób zrównoważony i zasobooszczędny oraz w celu zapobiegania negatywnym skutkom dla środowiska;

72. wzywa Komisję, by wspierała poszukiwanie możliwości dalszego rozwoju akwakultury wodorostów morskich, stanowiącej sektor o wartości ekologicznej i gospodarczej, z należyтым uwzględnieniem zrównoważoności społecznej i środowiskowej;

Promowanie szkolenia i zatrudnienia

73. zachęca państwa członkowskie do zagwarantowania – w stosownych przypadkach przy wsparciu Komisji – odpowiedniego szkolenia zawodowego w obszarze akwakultury oraz odnotowuje możliwość przeszkolenia zawodowych rybaków pod względem alternatywnych metod zarządzania środowiskami wodnymi, co pomoże w tworzeniu miejsc pracy dla kobiet i osób młodych na obszarach wiejskich i przybrzeżnych oraz w regionach najbardziej oddalonych, na wyspach i zasadniczo w regionach, które zależą w dużej mierze od rybołówstwa i działalności w sektorze akwakultury;

Poprawa zrównoważonego charakteru sektora akwakultury w UE

74. podkreśla istotną rolę kobiet w sektorze akwakultury i potrzebę dostosowania przepisów do tej rzeczywistości, jak również konieczność należytego uwzględnienia innych rodzajów działalności związanych z samą akwakulturą, takich jak działalność prowadzona m.in. przez osoby zajmujące się wyplataniem sieci rybackich lub pakowaniem;

75. zauważa, że innowacyjne systemy mające na celu jak najbardziej zbliżoną do ekosystemu hodowlę ryb na paszach naturalnych jak dotąd nie są jeszcze wystarczająco obecne na europejskim rynku; apeluje o poprawę warunków ramowych dla tego rodzaju systemów;

76. uważa, że w celu wykorzystania potencjału i zagwarantowania zrównoważonego charakteru sektora akwakultury, ochrony środowiska i zapewniania dóbr publicznych niezbędne są inwestycje, i w związku z tym wzywa do zwiększenia finansowania badań naukowych, innowacji i projektów zrównoważonej produkcji nastawionej na jakość; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego upraszczania procedur i zmniejszania obciążeń biurokratycznych dla sektora akwakultury, w tym dla hodowców prowadzących hodowlę w stawach;

77. podkreśla, że wspieranie współpracy między sektorem badań i innowacji w dziedzinie akwakultury a specjalistycznymi programami uniwersyteckimi zaowocuje pomysłami i zwiększy zainteresowanie tym sektorem gospodarki;

Zapewnianie odpowiedniego finansowania za pośrednictwem EFMR i innych funduszy strukturalnych

78. z zadowoleniem przyjmuje promowanie zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury jako jednego z priorytetów EFMR; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, iż zgodnie z wnioskami z badania opublikowanego w 2014 r. przez Europejski Trybunał Obrachunkowy poprzedzający go Europejski Fundusz Rybacki nie wspierał zrównoważonego rozwoju akwakultury skutecznie; zauważa, że na szczeblu europejskim środki wsparcia były uznawane za niedostatecznie opracowane i nadzorowane oraz nie zapewniły wystarczająco jasnych ram dla rozwoju akwakultury; zauważa ponadto, że na szczeblu krajowym środki wsparcia nie były prawidłowo opracowane i stosowane, a krajowe plany strategiczne i ich programy operacyjne nie zapewniły wystarczająco jasnej podstawy dla promowania akwakultury oraz że sytuacja nie poprawiła się dzięki wsparciu z EFMR;

79. zwraca uwagę, że edukacja i właściwa komunikacja przyciągną młodych ludzi do tego sektora, zapewnią mu przyszłość i konkurencyjność, a także przyniosą nowe technologie i innowacje na rzecz jego rozwoju;

80. wzywa Komisję, Parlament i Radę do podniesienia poziomu dofinansowania inwestycji dla akwakultury słodkowodnej w ramach polityki rybołówstwa UE po roku 2020 do 75 % w celu przyciągnięcia inwestorów i udzielenia potrzebnego wsparcia hodowcom ryb; ponadto wzywa Komisję, aby wspólnie z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym opracowała system dofinansowania kredytów inwestycyjnych i finansowania aktywów obrotowych w sektorze akwakultury;

Wtorek, 12 czerwca 2018 r.

81. proponuje zwiększone wsparcie unijne dla działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej związanej z akwakulturą, szczególnie w obszarach mających wpływ na zrównoważoną gospodarkę oraz konkurencyjność międzynarodową, takich jak efektywność energetyczna, efektywne zarządzanie zasobami, rozwój finansowania materiału biologicznego, zmniejszenie wpływu na środowisko, świadczenie zaawansowanych usług ekologicznych itd.;
82. zauważa, że z powodu opóźnień w przyjęciu rozporządzenia w sprawie EFMR oraz w zatwierdzeniu programów operacyjnych państw członkowskich podmioty gospodarcze nie były w stanie skorzystać ze środków EFMR aż do końca 2016 r., co oznacza prawie trzyletnie opóźnienie;
83. domaga się uproszczenia procedury i dokumentów, które należy złożyć w celu uzyskania finansowania z EFMR;
84. apeluje, by dokonać zorientowanego na wsparcie przeglądu wszystkich regulacji, które stoją na przeszkodzie wspieraniu akwakultury, w tym przez inne unijne instrumenty finansowe UE (np. EFRR);
85. apeluje do Komisji, by podjęła dalsze działania i zapewniła dodatkową pomoc konieczną beneficjentom EFMR do uzyskania dostępu do środków;
86. podkreśla, że wymagane jest silniejsze wsparcie dla organizacji producentów i organizacji międzybranżowych, tak aby mogły one stać się filarami WORR;

Harmonijne współistnienie z rybakami

87. wskazuje, że między rybołówstwem a akwakulturą nie powinny istnieć żadne antagonizmy oraz że obydwa sektory mogą się doskonale uzupełniać i być ze sobą kompatybilne, w szczególności w regionach przybrzeżnych lub wyspiarskich, które w dużej mierze zależą od takiej działalności i w których uprawia się tradycyjne łodzie rybołówstwo przybrzeżne; w związku z tym zachęca do większej rozbudowy zakładów akwakultury morskiej;
88. podkreśla, że akwakultura morska jest kompatybilna i komplementarna w stosunku do rybołówstwa przybrzeżnego w regionach najbardziej oddalonych, i zwraca się do Komisji o wspieranie rozwoju technik hodowli i selekcji gatunków w ciepłych wodach stref tropikalnych lub subtropikalnych; wzywa Komisję do podkreślania roli odgrywanej przez kobiety w nieprzemysłowej i przybrzeżnej działalności połowowej oraz we wszelkich powiązanych z nią rodzajach działalności;
89. wzywa Komisję do zwiększenia finansowania metod odpowiedzialnej środowiskowo produkcji akwakultury, takich jak zamknięte systemy akwakultury morskiej i lądowe systemy recykulacji, w celu zmniejszenia negatywnego wpływu akwakultury na siedliska, naturalne zasoby ryb i jakość wody;
90. ponownie przedstawia własne uwagi już zawarte w rezolucji w sprawie opracowania europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów, przypominając, że ograniczenie szkód powodowanych przez kormorany i inne ptaki drapieżne dla przedsiębiorstw sektora akwakultury jest ważnym czynnikiem mającym wpływ na koszty produkcji i tym samym na zagwarantowanie przetrwania i konkurencyjności tych przedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie do stosowania obowiązujących wyjątków w odniesieniu do czapli i kormoranów, a Komisję do przeprowadzenia przeglądu statusu ochrony wydr;
91. wzywa Komisję, by wspólnie z państwami członkowskimi podjęła działania, które wszelkimi dostępnymi sposobami zdecydowanie zmniejszą liczebność kormoranów do poziomu, który z jednej strony zagwarantuje przetrwanie stad kormoranów, a z drugiej – nie zagrozi innym gatunkom i przerwie powstawanie szkód w odnośnych akwakulturach;

o

o o

92. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.